

SZERETET

VALLÁSOS REFORMATUS EGYHAZI FOLYÓIRAT

Alapított az 1906. esztendőben.

Alapította, szerkeszti és kiadja: Török Imre.

Megjelenik havonként Kisújszálláson. — Előfizetési díja: helyben 2 P. Vidéken 2.40. Egyes szám ára: 25 fillér

Kisújszállás

1940. febr. hó

A „Szeretet“ ezen száma is még félterjedelemben jelenik meg (Miniszteri rendelet!). Mozgalom indul azonban, hogy az összes újságokat szabad legyen a régi terjedelemben megjelentetni.

Akik csekk-lapon óhajtják előfizetésüket teljesíteni, tudatom azokkal, hogy csekk-számom a postatakarékpénztárnál 23.002. Erre a számra szíveskedjenek küldeni előfizetési díjaikat!

Február

Nekem magamnak is szomorú emlékű hónapom ez, valakit temettem régen, kinek halála által árvahodottakká lettünk akkor heten. A kisújszállási gyülekezet is egykoron ebben a hónapban temette mindkét nagyemlékű lelkipásztorát: néhai-való Gulyás Lajost és Dorogi Lajost. Jaj! csak ebben az esztendőben is ne hozzon szomorúságot, romlást, bajt a február! Nagy hideget, hiszen volt már elég. Vízáradásokat, a temérdek hó olvadása által-

munkra ne legyen, hiszen volt részünk az ősön bő esőzésekben. Békesség is legyen az egész világon! Imádkozzunk ezért!

Jön úgyis a magunkba, lelkünkbe tekintés, magunk megvizsgálásának időszaka: a böjt. E hó hatodikával vége a farsangnak. Rövid volt a farsang az idén. Rövid farsang illik a mai világ aggodalmat keltő történeteire. De hiszen az egész földi élet is ilyen: rövid a farsangja, több a böjtje!

Imádkozzunk, hogy áldást, jót, boldogságot, békét hozzon ránk február!

Egy angol könyvecskéből

A visszaesatolt Losoncra kaptam úrihölgyektől angol vallásos iratokat, amelyek közül egyből közlöm a következő részletet, magyarra átdolgozva:

Ha valakitől valamit kérünk, várunk, reménylünk: elébe szoktunk állani, kérő bizalommal szemeibe tekintünk, kezünket is felé nyújtjuk. S ha megadta, amit kértünk, vártunk, legalább is mondunk ennyit: Köszönöm!

Isten ad mindent a legutolsó morzsa

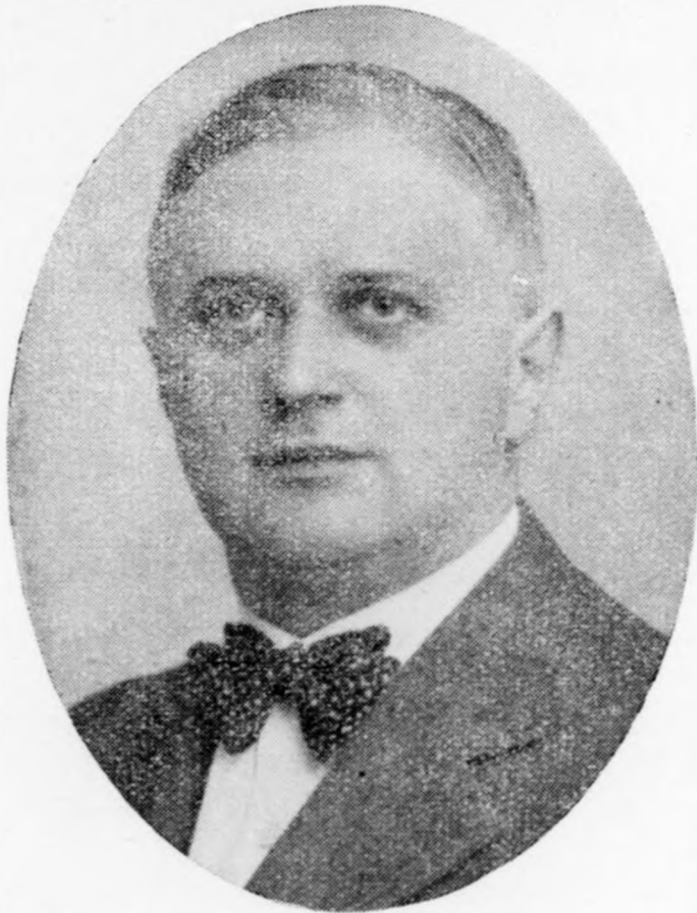
kenyérig, ő adja az egészséget, a napokat, esztendőket, békességünket, boldogságunkat. Várjuk is, kérjük is, sőt így is írhatnám: el is várjuk ezeket Tőle. — De hány meg hány ember van, aki vár, kér: s mégis *nem* néz az Úrra, nem nyújtja felé imádságra kulcsolt kezét, sőt, bár az áldást el is fogadja, annyit se mond, hogy: Köszönöm! — sőt, sőt... sőt... éppen hátat fordít az Istennek, a helyett, hogy imádságos tekintettel nézne az áldást osztó Isten jóságos arcára.

Így az angol könyv! Igaz!

Dr. Kalavszky Miklós

városunk szülöttének szép kitüntetése.

Miniszteri tanácsossá léptették elő, s ezzel a „méltóságos“ címre érdemesült... „a mi fiunk“. Mikor 36 évvel ezelőtt idekerültem Kisújszállásra, az a közszeretettben élő nagyérdemű ember, „Kalavszky doktor“, a most kitüntetett férfi édesatyja,

Dr. Kalavszky Miklós miniszteri tanácsos.

még életben volt. Nem volt ebben a kun városban senki, aki ne ismerte s ne szerette volna. De nem sokkal idejövetelem után szenvedések következtek el rá, s szenvedései után elpihent. Milyen temetés volt az! Ezrek kísérték a temetőbe, ezrek áldása kísérte a sírboltjába!

Akkortájt gondolkoztam a felől, hogy egyházi újságot indítok: meg is indítottam a „Szeretet“-et 1906-ban. Úgy gondoltam ugyanis, hogy mivel énhozzám, prédikátor-lelkészhez nem mindenki jöhet el mindig a templomba: hát én megyek el újságommal a hívekhez, írásban prédikálok (Kis újságom — csudák csudája! — idegenek is elragadtatással említik! — ma is él. Legyen ezért áldott az Isten, s legyen Isten áldása azokon, akik mindeddig, hajh! nehéz időkben! — támogattak!) Újságom legelső számában a már akkor boldogemlékű Kalavszky doktor arcképevel köszöntöttem be gyülekezetünk min-

den házába. Mert úgy szerettem volna, hogy minden hajlék lakói olvassák. Így lenne az újságírásnak valódi értelme! (Némely gyülekezetben az egyház nyomatja ki a lelkész által megszerkesztett újságot, s megyen minden hajlék népéhez az „Üzenet“!)

A nagynevű doktornak később hitvese is utána költözött a Kalavszky-sírboltba. Óh, ha megérhették volna gyermeküknek mostani dicsőségét!

Az igazságügyminisztérium egyik termében ott dolgozik az új miniszteri tanácsos. Úgy tartják róla, hogy maga a megtestesült szorgalom, hivatali buzgóság. Nyelvtudása, világlátottsága nagy feladatokra hívta őt már eddig is, s Isten segítségével — úgy reméljük! — még nagyobbakra is rendeli őt.

Hogy így legyen, ezt kérjük is Istentől, s városunk szülöttét, iskoláink egykori növendékét szép előmenetele alkalmából szeretetteljesen üdvözljük!

Néhaivaló

Zsengellér Kálmán

Szép lett volna, ha e tisztos ember megérhette volna a 100 esztendőt, hiszen mindössze egy pár hónap híja volt csak! Dehát másként akarta a bölcs Isten.

Kunhegyesnek egyik nemes alakja tűnt el őbenne az élők rendjéből. Azokban a boldog időkben, mikor tán még keserűség se volt a világon, csak boldog öröm, röviden csak úgy nevezgettük őt (hűséges üzlettársa, b. e. Fekete Mór névezgette így, s őutána aztán mi is, hogy) „az úr!“ Persze, hogy meg is köszöntöttük őt évenként nagy ünnepélyességgel „Úrnapján“. Remek pincéje volt, mindenféle drága italokkal, s az egész pince, mintha jég — hó borította volna, olyan volt. Hófehér prém (valami plánta!) sűrű bársonya fedte a hordókat, polcokat, oszlopot, boltozatot, mindent. Az ő titka volt, hogy s miképp lehet ezt megcsinálni. Mint gyönyörű jégbarlang, olyan volt a pincéje! Elvitte magával sírjába a titkot! Áldja meg őt az Isten ott is. Nagy jáger is volt, most már, hogy ő nem él, szabadabban futkosnak a nyuszok a kunhatárban.

Mint hazáját szerető polgár, igazi magyar honfi, 800 h. földjét adta oda hadikölcsönül. Sirasd meg az ilyen híveket, Hazám!

A boldogultat testvére, rokonai gyászolják, meg... én is. Soh'sem felejttem!

Csaknem mindennap látjuk őket, a tisztos keresztyén párt, az Isten templomában: Ábri Károly presbitert és hitvesét, Farkas Erzsébetet. Járják a templomot, mint nagybeteg az orvosát, ott keresnek gyógyulást vérző szívökre, hiszen gyászuk van, örökös nagy gyászuk: hős fiúk, a katonatiszt elesett egykor az olasz fronton, sírját se láthatják; — aztán édes jó leányukat is elsiratták felnőtt korában. Tenger nem mélyebb az anyai szív bánatánál, éjszaka nem feketébb szülői szívek nagy gyászánál!

A napokban meg éppen nemesak ők ketten, de mind ő házuknépével együtt ott voltak Isten színe előtt. Nagy hálaadás-sal. Ötven esztendeje, hogy elhangzott esküjük, a Holtomiglan-Holtodiglan, az Úr templomában. (Esküdtek 1890. jan. 9-én, tehát 50 éve mult!) Megköszönték az ötven esztendőt, s Istennek rájuk kiáradt jókedvét, kegyelmét.

„Aki hálát ad, engem az beesül“, így mondja ősi, szent énekünk.

Áldja, tartsa, vigasztalja továbbra is az Isten a közbeesülésben élő Ábri-párt!

*

1889. nov. 27-én egy szép, barna, kunvölegény s ugyanolyan szőke kunmenyasszony léptek az Úr oltára elébe, s mondták el az egész életökre kötelező szent esküt. Azóta a völegény egyházunknak öröklője lett, sok ideig hűséges gondnoka is. Neve: Nánási János, hitvestársáé pedig: S. Tóth Eszter. Szeretettel köszöntöm őket úgy a „Szeretet“ olvasóközönsége és magam, mint egész gyülekezetünk nevében, s kívánjuk, hogy Isten tartsa meg életüket sokáig, s mint szép énekünk mondja: Viseljen gondot az Úr boldogságukra!

A gyémántmenyegzőn ott leszünk!

Néhai Bollók Kálmán emlékezete

Egyetlen gyermeke volt szüleinek. Elvégezte tudományos pályáját, nyelveket is tanult, négy nyelvben szerzett jártasságot, szép állásba kineveztetése előtt állott éppen: s íme 28 éves korában meghalt szegény a debreceni nagy kórházban.

Bécsből érkezett most egy német nyelven írott, nagyon fájdalmas levél, valaki írta a könnyeivel, reszkető kézzel, reszkető szívvel: a menyasszonya, vagyonos német szülők leánya.

Ifj. Bollók Kálmán
† 1939. aug. 7., Debrecen.

Akik végig olvassák az eddigi néhány sort — kivált akinek már magának is volt gyásza valamikor, s kivált szülők, kik gyermeküket, éppen tán egyetlenüket siratják mindhalálig, elképzeltetik, mit érezhet az az édesanya, édesapa a szívében, kik — mint szívszakasztó bánattal kifejezték: egyetlen reményüket vesztették el derék fiokban.

Mindíg, mindig, újra a költő Nagy Imre drága verse zendül a lelkemben:

„Szemfedője gyászba hullt remény.“

Fájdalmas szülők szívére, messze a szülőföldtől — Tizsanánától, — itt, Isten vigasztaló kegyelme áradjon! S áldott legyen a tizsanánai sír!

özv. Nagy Ferencné, Sziky Ida elpihent

Nagyon sokat szenvedett szegény, évek során át. S szenvedtek lelkükben azok is, akik miatta aggódtak és az, aki a nagybeteg hölgyet hűséggel ápolta. Most már a gyásznak fájdalmát hordozzák. Ő pedig „elpihent“; nem szenved többé. Sírjánál, noha nem a mi hitfelekezetünkhöz tartozott, magam is fájó szívvel szólottam, hitvesét is én búcsúztattam volt egykor, jó barátomat, Kuncsorba község egykori főjegyzőjét. Szép temetés volt ez a végtisztességtétel mindenképpen is, mind-

nyájunknak azért is, mert egymás mellett állva szolgáltunk a sírnál: a r. kath. lelkész, meg én.

Az én beszédem rövid tartalma ez volt: A boldogult egykor kiüzetett szülőföldre, Éradony édenkertjéből (másé most az a drága hely!); aztán elvesztette családi életének édenkertjét, özvegy lett; végre egészségének paradicsomától is megfosztotta őt Isten szent akarata. Most aztán földi szenvedéseinek jutalmául bement lelke a dicsőült helyekre, mennyei paradicsomba. Áldott legyen a pihenése és üdvösséges mennyei lakozása!

Testvéreit, szeretteit Isten kegyelme vegye körül szívökben!

Izenetek

Papp Illyésné testvérünknek Kanadába (Burrowsba) szomorú szívvel üzenjük, hogy — amint olvashatja a Kedves halottainkról szóló kimutatásban — nővérét, Esztert, méltó gyásszal eltemettük. Áldott legyen az elnyugodottnak emlékezete! A messze idegenben levő nőtestvér fájó szívét pedig a Mindenütt Jelenvaló vigasztalja!

*

Néhaivaló Czipfel Gáspár, Árvai Rezső, és Kovács Endre nyug. r. kath. tanító embertársainknak immár csak a síri hantok alá küldünk üzenetet, azt üzenjük, hogy sokan vettük gyászos érzéssel elmúlásukat. Testük porrá lesz, lelkük él s emlékezetük is! Csak az halt meg, akit elfelejtettek!

*

Az élőkhöz jövő számunkban üzenünk: Dorozslai Kálmán új esperesplébános és Nagy Gusztáv Kínában — Kashing városban — működő missziós r. kath. lelkész testvéreinknek!

Kedves halottaink

Halál napja	Temetés napja	Név:	Kor:
1939.			
november:			
27	29	özv. Janó Lajosné Pápai Juliánna	88 év
28	29	Kardos András leánya Aranka	4 hét

nov.	dec.		
29	1	Csizi János	81 év
december			
1	3	Pápai Lászlóné T. Kiss Rozália	75 „
5	8	Rázsó Zoltán	34 „
6	8	Palágyi Sándor	35 „
6	8	Tandari János	63 „
6	8	Papi Lukács	5 „
8	10	Horváth János	65 „
14	15	Sass Lajos	63 „
17	19	Tóth Lászlóné Vatai Sára	90 „
21	23	Mile Istvánné Szabó Juliánna	70 „
1939.	1940.		
dec.	jan.		
31	2	Özv. Fehér Elekné Sz. Máté Eszter	83 „
1940.			
január:			
4	5	Szatmári Sándor	81 „
4	5	Janó Lukács	72 „
6	8	Özv. Molnár Jánosné Farkas Rebeka	78 „
9	11	Özv. Szücs Lászlóné Szilágyi Borbála	73 „
13	15	Rácz Ferenc	31 „
14	16	Imre Jánosné Vatai Eszter	65 „
15	17	Csillag Istvánné Zilahi Eszter	56 „
15	17	Szücs Lajos leánya Eszter	6 nap
16	18	Özv. Karsai Mihályné D. Nagy Eszter	80 év
17	19	Szabó Sándor	67 „
17	19	Vas János	64 „
23	24	Özv. Kenéz Lukácsné Mészáros Mártha	78 „

Vasúti menetrend

Indulási és érkezési idő Kisújszállás állomáson

DEBRECEN FELÉ:		BUDAPEST FELÉ:	
Személyvonat	2 ó 07	Személyvonat	6 „ 28
Személyvonat	12 „ 05	Gyorsvonat kp.	9 „ 16
Személyvonat	15 „ 37	Személyvonat	14 „ 30
Gyorsvonat nyp.	17 „ 20	Gyorsvonat	18 „ 31
Gyorsvonat	20 „ 45	Személyvonat	23 „ 59
DÉVAVÁNYA FELŐL:		DÉVAVÁNYA FELÉ:	
Személyvonat	7 ó 45	Személyvonat	4 ó 00
Személyvonat	18 „ 00	Személyvonat	13 „ 35
KÁL-KAPOLNA FELŐL:		KÁL-KAPOLNA FELÉ:	
Személyvonat	7 ó 38	Személyvonat	6 ó 30
Személyvonat	13 „ 15	Személyvonat	13 „ 31
Személyvonat	18 „ 28	Személyvonat	17 „ 23